

Una revista + creativa

amb fotos, còmics i relats + nostres

C o l . l a b o r a d o r s

A M P A S I B A G E S S U D

SUMARI

- 04 Editorial
- 05 Gimcana Matemàtica
- 06 Concurs d'anglès The Big Challenge
- 07 Mines de Sal
- 08 Mi ardiente memoria
- 10 Àngels al bar
- 11 Les civilitzacions són mortals
- 12 Poesia
- 14 L'auca de Castellbell
- 15 Prometeo y Frankenstein en Fornite
- 16 Sortides i activitats
- 18 Dublín
- 20 Còmic
- 22 Tots i totes

EDITORIAL

La revista que tens a les mans és una revista més creativa que les anteriors. És així perquè tota la revista està feta totalment per l' alumnat i el professorat de l'Institut, des de les fotos (no hi ha google imatges a la nostra revista ;-)) als textos, així com la nova incorporació de la secció de còmics, de la qual estem molt orgullosos. Dibuixar i escriure còmics ens fa passar estones divertides, tant llegint-los com creant-los amb eines TAC, com PIXTON. A la revista hi ha una mostra de la creativitat dels alumnes de 2n, però podeu gaudir-ne de més a la secció de còmics de la web de l'Institut de històries gràfiques de l'alumnat de 2n i 4t. Passeu-vos-hi: www.sibagessud.cat.

L'any vinent ens agradaria que tots vosaltres poguéssiu participar en aquesta àgora creativa que és la nostra web i fer vostre la veu de l'Institut, des de pares i mares a professors i professores, i com no, tot l'alumnat del centre, els veritables protagonistes del **Bages Sud**.

Us esperem el curs vinent amb els braços digitals oberts.

Bon estiu!

elbarracódigital.com

Número 8 • July 2018

Una revista
+ creativa

amb fotos, còmics i vídeos + moltes més

Revista de l'Institut Bages Sud

Equip de redacció

Oliver Acosta, Brian Alés, Eli Cano, Evelin Castilla, Oriol Fernández, Eric Font, Melanie García, Adrián García, David Justicia, Isaac López, Jeysel Martínez, Nerea Martos, Andrea Monereo, Manel Moreno, David Olmedo, Fernan Pérez, Arnau Riera, Maider Sánchez, Daniel Sierra, Ibai Torné, Ariadna Yuste, Fátima Zazouh, Izán Álvarez, Rafael Esquius, Xavi García, Alan León, Sergio Llorente, Jordi March, Testimony Ogabor, David Roldán, Paula Sánchez, Adrián Sánchez, Ivan Sánchez, Daniela Sosa.

Responsable de la revista

Manuel Carvajal

Imatges

Institut Bages Sud

Volem donar les gràcies...

...a tots els companys que ens han ajudat en l'elaboració de la revista.

Contacte

revista@sibagessud.cat

Gimcana Matemàtica de 1r a Manresa

Des de fa una colla d'anys participem a la Gimcana Matemàtica per Manresa que organitza el Centre de Recursos del Bages. Aquest any vam participar a la 13ena que es celebrà el dia 19 d'abril de 2018. La Gimcana consisteix en un seguit de proves de matemàtiques repartides per diferents carrers del centre històric de Manresa. Alumnes de 4t d'ESO dels centres participants fan de monitors i els de 1r d'ESO resolent els reptes proposats, com el que podeu veure a les fotos. Cada itinerari consta d'unes 15 parades. L'acte s'inicià a la Plaça Porxada de Manresa amb una representació per part dels alumnes del CFGS d'animació socio-cultural i turística de l'Ins Guillem Catà. Aquest curs el fil conductor són "Els Ponts" i s'emmarca dins de Manresa Capital de la Cultura Catalana 2018. En la XIII Gimcana hi van participar 16 centres, i entre aquests, el nostre.

Concurs d'anglès: The Big Challenge

Un total de 43 alumnes de 1r a 4t d'ESO de l'Institut Bages Sud van participar al concurs d'anglès "The Big Challenge" el passat 17 d'abril. El Big Challenge és el primer concurs online d'anglès per a alumnes de secundària que promou l'aprenentatge de l'anglès de forma lúdica. El concurs presenta un esdeveniment de gran motivació en el qual participen més de 630 000 alumnes de nombrosos països de tot Europa. Els tres guanyadors per a cada nivell escolar i per ordre de classificació són (a excepció de 4t que només hi ha un guanyador):

1r d'ESO: Joshua Idom i Immanuel Ogabor Odama (empat), Xènia Ruiz Puigcarbó i Ona Vega Noguera.

2n d'ESO: Neus Serra Saavedra, Joel Piqué Masats i Adam Lyon Parcerisa.

3r d'ESO: Testimony Ogabor Odama, Jana Siqiu Riera Martínez i Rafael Esquius Pérez.

4rt d'ESO: Isaac López i Blánquez

Sortida de 2n i 3r a les Mines de Sal

Els alumnes de 2n i 3r vam anar a les mines de sal de Cardona. Va ser una visita molt interessant ja que vam descobrir part de la indústria minera de la comarca. La muntanya de sal de Cardona és un diapir que creix cada any, ocupant una depressió del terreny amb forma d'el·lipse allargassada amb una extensió de terreny de 1.800 m de llargària per 600 d'amplada i una superfície de 100 ha. Nosaltres vam poder endinsar-nos a la Muntanya, que segons ens vam dir, havíem d'anar amb cura perquè la seva constitució és extremadament fràgil i susceptible de ser modificat per qualsevol acció antròpica, això vol dir, per les nostres accions. El recorregut guiat el vam fer per 500m de galeries a 86m de profunditat a l'interior de la Muntanya de Sal, on vam poder gaudir de tot el seu esplendor i espectacularitat dels diferents plegaments i vetes del jaciment i la diversitat de minerals. A més de visitar la Muntanya de Sal vam poder visitar el magnífic castell de Cardona.

Mi ardiente memoria

Judit Rodríguez 4t

Fuego es lo único que recuerdo, es lo único que veo. Tengo miedo. ¿Dónde estoy? ¿Quién soy? No lo sé. Solo fuego hay en mi mente. Un fuego frío y doloroso. Céntrate –me dije–. Mantén la calma. Sé fría. Ignora el dolor, el vacío y recuerda, al menos dónde estás –me obligué a decir–. Esto ya ha pasado antes, pero ¿dónde? ¿Y con quién? ¡Almira! –Una bombilla en mi hueca cabeza se iluminó –. Almira –repetí–. ¿Dónde estás? ¿Almira estás bien?

Busqué a mi hermana pequeña desesperadamente, pero no la vi. Una pesadez, una tirantez noté en mi pecho. No podía dejar de pensar en dónde podía estar. Solo veía fuego, árboles y plantas quemándose. «Un bosque, estoy en un bosque». Vale, de acuerdo, ya sé donde estoy, pero saberlo no me ayudará a encontrarla. Huelo humo. Humo y jazmín. Una suave aroma a jazmín que me hace sentir nostálgica. No siento calor, solo frío. Estoy envuelta en llamas, pero estas no me dañan, ¿se puede saber qué ocurre? No lo entiendo.

Ahora que miro bien, no solo estoy rodeada de llamas, sino que visto llamas. Veo como lentamente las llamas se convierten en tela y piedras preciosas. Cuando veo este sorprendente fenómeno, oigo un ruido. Es ligero, no suena a desesperación hacia las llamas, es más, parece que quien está ahí escondido piensa quedarse un buen rato. No me importa demasiado. No hay nada por lo que avergonzarse, en ese caso ¿por qué mi corazón late tan rápido? ¿Por qué parece un caballo desbocado? Es como un cálida y luminosa llama, una llama llena de vida y juventud, como la que robó el joven Prometeo a los dioses. Noto como segundo a segundo mis mejillas se tiñen de un acentuado rubor.

El sonido de antes se intensifica dejándome perpleja. Una campanita, el sonido es el de una campanita, constante, serena, amistosa. La figura se alzó, pero no hizo nada más. Se quedó allí, escondida entre la sombra de los muertos árboles. Mi corazón empezó a latir todavía más rápido, preso de la lucha de dos fuertes sentimientos. El miedo me envolvió con toda su frialdad y congeló cada músculo de mi ser. La sensación de nostalgia volvió a mí. Un vago recuerdo emergió de la laguna de mi mente. En él mi padre me leía el libro de *Frankenstein*. «¿Por qué me viene este recuerdo ahora? No lo entiendo».

Suspiró y con mucha fuerza de voluntad consiguió dar un paso hacia atrás. A la vez la sombra avanzó. Paso a paso la luz del Sol y la de las llamas lo iluminaron.

Era un joven, de unos dieciocho años, dedujo. Rubio, ojos azules e intensos. Una cálida luz brillaba en esos fríos ojos. Su piel estaba tostada de trabajar bajo la intensa estrella de la mañana. Era alto y robusto. Esos pozos de un azul claro, esa nariz y sus labios con su pequeña cicatriz le sonaron. Dieron otro paso. Él rodeando las llamas y ella metiéndose de lleno en la boca del lobo.

Esta vez sí se quemó, sí sintió dolor. Y de su garganta nació un pequeño chillido de dolor. Se precipitó hacia ella, la cogió en brazos y la sacó de allí. Las lágrimas resbalaron por la fina tez de la joven.

El rubor de sus mejillas se hizo más colorado, notaba como ardían en contraste con la piel de muchacho que la había separado de las llamas. La bajó. Se lo quedó mirando perpleja, iba a preguntar quién era pero se le adelantó y la abrazó. La rodeó con sus fuertes brazos haciendo desaparecerla. Notó cómo sollozaba, notó también que respiraba con dificultad. En su corazón explotaron miles de emociones nuevas. Lo único que pudo hacer fue apoyar su cabeza en su hombro.

Murmuró su nombre varias veces y la estrechó más fuerte temiendo que desapareciese. Avergonzados se separaron. Sus ojos se encontraron.

— Elias — susurró con miedo.

— Sarami— respondió él.

Sonrieron esperanzados.

— Te acuerdas.

— Sí —dijo con una mirada triste—. Al parecer mis recuerdos han vuelto con estas llamas, han vuelto mis sentimientos perdidos al perder a Almira.

La volvió a abrazar, incrédulo, deseando que ese precioso momento no se acabase. Ella por su parte respiró su cálido aroma a jazmín.

— ¿Sabes? Nunca olvidaré tu olor a jazmín.

— Pero te olvidaste de mí.

— Sí, pero nunca olvidé tu olor. Al fin y al cabo el día en que nos conocimos estábamos rodeados de esa planta —replicó riendo.

— Sí, cómo olvidarlo —contestó sonriendo, de pronto su mirada se entristeció y su sonrisa desapareció—. Siento... Siento lo de tu hermana.

— Y yo. Pero al menos donde ha ido no sentirá dolor, ¿no? O eso espero.

—Ven, será mejor que vuelvas a casa que te están esperando —le dijo entrelazando sus dedos con los de ella.

Deshicieron el camino que había seguido Elias momentos antes, cogidos de la mano y muy juntitos. Mientras, las llamas ya totalmente extintas eran sustituidas por curiosos e intranquilos animalitos del bosque. El Sol en cambio se escondía, dejando que un hermoso crepúsculo apareciese. Lo que ahora era capaz de oír y sentir era el sonido de los animales que volvían a sus quemadas casas y el latir del corazón de la persona que más quería.

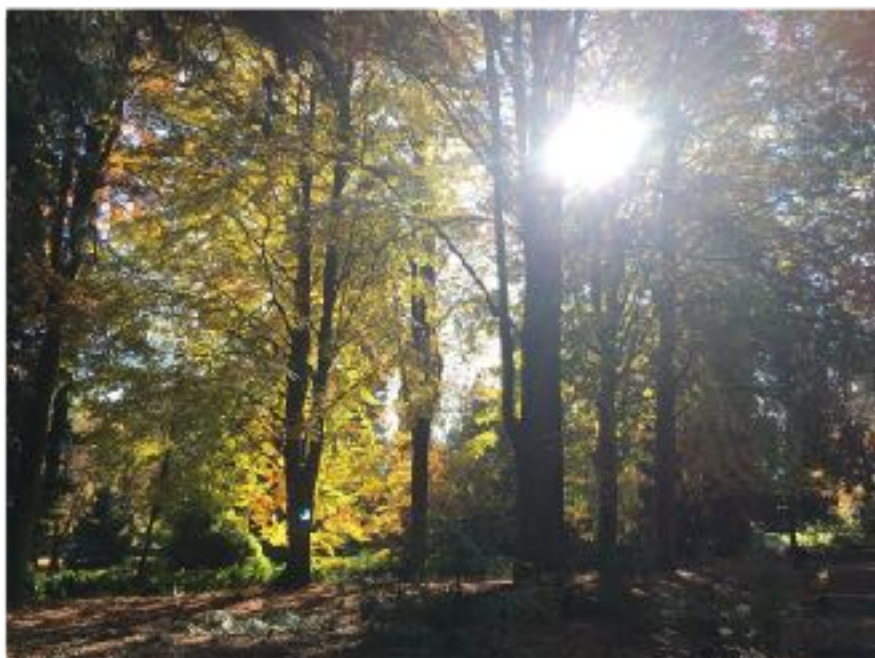

Foto del concurs de fotografia de tardor

Àngels al bar

Xènia Vega 3r A

Hi han 3 àngels al bar. Quan obro la porta allà estan cadascun a un lloc diferent i cadascun amb la seva pròpia bellesa.

Un d'ells és una preciosa dona prima jove i rosa, respectant tots els ideals de la bellesa es podria dir que és una noia realment guapa. Però no sembla ser tonta ja que es concentra en llegir un llibre. Porta roba fina i de marca, i això fa pensar que té molts diners, però el que ningú s'espera és que aquests diners són ben aconseguits, no diners guanyats. La característica amb la que tothom la relacionaria és «guapa», però la que ningú veu és la seva ment realment dotada, que a portat lloc a tant esforç del qual mai s'esgota. Molts es pensaran que no es així, però ella sap perfectament com és i no es deixa influenciar.

El segon àngel està assegut a la barra menjant-se un pastís de xocolata. Es podria definir com un home d'uns 35 anys amb sobrepès. Molts només veuran la seva gran capa de greix, però el que ningú sap es que aquest home va perdre a la seva dona i filla en un accident de cotxe en el qual conduïa ell. Emportat per la culpa i la pena va deixar l'exercici i es dedica a desfogar-se amb un pastís diferent cada matí. Ja que és l'únic que li queda dolç a la vida.

El tercer àngel és la propietària del bar, una dona d'uns 60 anys prejubilada que porta el seu preciós bar amb carinyo i amor. El que ningú sap és que sota de les arrugues ella va tenir un fill suïcida fa 15 anys. Tot i així ella cada dia retén els seus plors i porta el negoci endavant per poder pensar que farà per distreure's en el moment de jubilar-se. És forta.

Però el verdader àngel sóc jo, per veure més enllà del exterior i poder veure tot un món sencer a l'interior de cadascun dels meus àngels. Cadascú dia a dia lluita la seva pròpia baralla, no intentis lluitar una baralla que no et pertoca.

Eli Cano 4t

Les civilitzacions són mortals

Carla Pérez 3r A

Tot i que a l'escola no ens ho ensenyen, tots neixem per morir i la nostra vida és simplement el nostre insignificant pas per aquest món, on penso que vam arribar per casualitat i vam evolucionar per sort.

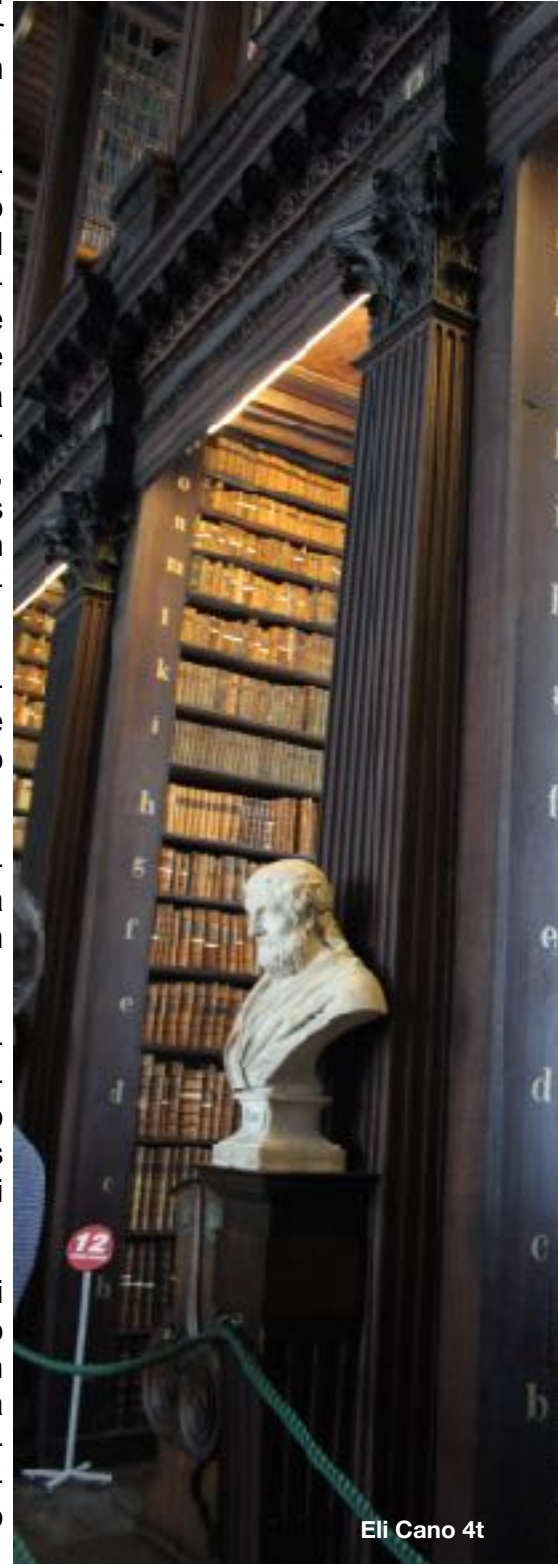
Tant nosaltres com el planeta en el que vivim tenen data de caducitat, sabem que tenim uns anys limitats per aprofitar, però no sabem quan arribarà el final, i aquest final inesperat és el que més por ens fa. Ens fa por que el 'The End' aparegui massa d'hora, que ens faci mal i que ens faci abandonar tot el que hem construït, tot el que estimem. Molta gent basa el període de temps que anomenem vida en deixar una petjada profunda en el món on vivim per 'ser recordat', perquè quan ja no hi siguin tothom recordi els seus actes, descobriments o paraules, però per què? Quin sentit té ser recordat? Tots som mortals comuns i en uns centenars d'anys tot el que avui coneixem haurà desaparegut i qui recordarà la nostra trista vida? Absolutament ningú.

Per a mi, la nostra existència és només una petita i curta parada abans del destí final del viatge: la mort. El tema del que ningú vol parlar, la paraula que ens ha pres a tants familiars o amics i que tard o d'hora també se'ns endurà a nosaltres.

Penso que sovint ens espanta la mort perquè una vegada passa ja no hi ha marxa enrere, ja no pots tornar, però a la vegada ens intriga saber què hi ha quan creues la llum, què passa un cop que la teva ànima abandona el teu cos i no torna.

Realment la mort és tan inevitable com la vida, molt més invisible, però igual d'inevitable i el temps se'ns escapa silenciosa i ràpidament entre els dits mentre, pacientment però sense adonar-nos esperem a que l'home de la d'alla de les pel·lis passi a buscar-nos i, en una veu freda i greu ens digui que el nostre viatge ha acabat.

Aquest viatge al que titulem existència és breu però intens i crec que la única missió que tenim en aquest món és gaudir-lo fins al final, però gaudir-lo a la nostra manera, de la manera en el que la felicitat sigui el nostre símbol d'identitat i el somriure la nostra bandera, per així demostrar que aquest final no ens espanta tant i que el temor al nostre ben sabut destí no ens impedeix viure i fer que aquest temps que s'esfuma sense que ho notem a vegades es detingui només per nosaltres.

Eli Cano 4t

Poesia

Ariadna Yuste 4t

Jo denuncio que...

Denuncio que hi han d'haver més somriures
i menys nens sense poder menjar.
Més paraules boniques
i menys abusos sexuals.

Denuncio un món sense racisme,
un món amb més varietat.
Un planeta sense egoisme
i amb una bona societat.

També vull denunciar els abusos,
sexuals o no, de treball o d'infants.
Tots junts crearem un món sense reclusos,
un planeta on ser persona és ser especial.

Vivim en una societat de canvis
on ser lliure no es una opció.
Passem per l'època dels avis
on l'homosexualitat era una aberració.

Volem salvar el planeta,
treure'l de la caixeta.
Volem un món millor
sense violència ni dolor

Foto del concurs de fotografia de tardor

Lágrimas

Jana Riera 3r

Retenlas, prisioneras de tus miedos;
con cadenas de acero se aferran
a una fachada erguida en hielo.

En mis venas se propaga
una viva e intensa llama,
que lentamente me consume
y finalmente me desgasta.

Me repito palabras vacías,
una vez más las creo;
no puedo quitarme la coraza,
debo seguir resistiendo.

Esclava de mis mentiras,
ciega por su veneno;
intento luchar conmigo misma
y por primera vez pierdo.

Ruedan por mi rostro,
perfilando mis rasgos;
como navajas que cortan
dejando heridas sangrando.

La luna es testigo de mis lágrimas,
el amanecer lo es de mis lamentos;
deseo que la tristeza desaparezca,
que se la lleve el frío viento.

Una alma herida,
una alma dañada,
corre por su vida
se escapa de la nada.

Foto del concurs de fotografia de tardor

L'auca de Castellbell

Joel Piqué 2n A

L'Auca de Castellbell i el Vilar, un poble singular

Per: ?

Aquesta auca us vol explicar, La història del poble de Castellbell i el Vilar,

situat davant de Montserrat i el costat del Llobregat.

14 anys, els vilarencs es van unir per en la zona poder construir

un castell que resalta rabda, a l'època medieval.

Les masies, l'església i el castell formen un conjunt ben bell.

Es crea Castellbell i el Vilar, un poble ben agraït per somiar.

Durant la guerra de Successió, El poble està contra el Borbó.

Els miquelets van al front i vigilen el noste pont.

Casi Barcelona, van Carlema, Ja Them feta bond!

Avia Manuel Buidó cou de morter, i no aconseguim a llibertat!

El terratràns al segle XIX, quin enrenou!

Es creen fàbriques de teixits que donen treballs recivits.

El poble creix, i la gent gaudeix.

Avui ja s'han casat, però l'alegria no ha acabat.

Veir a veure no és viable, Us farem una rebuda amable.

Prometeo y Frankenstein en Fornite

Alejandro Santiago 4t

Hace mucho tiempo, en Gran Bretaña, un señor conocido como el Dr. Frankenstein, aprovechó las extremidades y la carne de legendarios jugadores de un ancestral juego en el que ganaba el último en pie de un grupo de cien personas que se peleaban dentro de una isla abandonada, con ciudades y pueblos fantasmas, bosques de entre otros lugares de interés. Cuando consiguió dar vida a la criatura, le salió una gran sonrisa sabiendo que los escuadrones no lo tomarían por novato. –¡Por fin está vivo! –exclamó el doctor con una gran alegría. Unos días después puso a prueba a la semejante criatura, dándole el mando de su querida consola. –Inicia el cuadro en el que pone “Fortnite”– Ordenó Frank a su fábrica de victorias magistrales. –Emm ¿eeenn quuee mmooddo ddee juegool le dddoy? –dijo la peculiar mascota de Frankenstein con una voz ronca y lenta. –Prueba el modo que te dé la gana – dijo el creador al ser que parecía no tener conocimiento alguno. Tras escoger el modo de dúos, el destinado a ganar, le agrupó a un jugador de nombre de usuario “xXx_PrometeoProGamer_xXx” el cual parecía que estaba jugando su primera partida. Al empezar la partida, no duraron mucho, Prometeo no tenía ni idea y el monstruo nunca jugó al videojuego, estaba formado de jugadores que jugaban en la realidad. En la segunda partida, el monstruo sacó sus dotes como superviviente, en segundos aprendió los controles y enseñó a su compañero a durar y a ganar. Al quedar solo un jugador al que derrotar, Prometeo se quedó con la tensión, no tenía ni idea de la localización del enemigo final, el cual derribó al personaje del jugador que jugaba desde otra parte del mundo, con el ruido del rifle, el *nozombi* supo el lugar en dónde estaba campeando*. Observó una enorme torre en la que se refugiaba el tan rastreo jugador. A los pocos segundos su construcción fue destruida por un misil lanzado por el ser que creó el bueno de Frank. Tras unos años de esfuerzo y dedicación, el dr. Frankenstein hizo unas mejoras al monstruo, mejorándolo, aumentando la capacidad y velocidad del habla, la rapidez en la que puede mover los dedos y sus reflejos. Con todo eso y mucho más, el *nozombi* pudo ganar más partidas, hacer más kills* y que Frank fuese más respetado por parte de los demás jugadores que antes no querían jugar con él, eso sin saber que en realidad estaban jugando con un monstruo creado con las partes de los ancestros del Battle Royale. Unos meses más tarde, los mejores en el mundillo, invitaron al doctor a jugar en el torneo mundial del E3, y demostrar su arte con los disparos y la construcción. El torneo se desarrollaría dentro de tres días. Al iniciarse el torneo, la gente estaba deseando conocer a la nueva promesa que entraría a hacerse con el premio de treinta millones de libras, pero las masas no conocían el aspecto del futuro mejor jugador a nivel mundial, con lo cual empezaron a crear teorías al respecto. Hasta que uno de los amigos del doctor se chivó. –Ese no es el verdadero jugador, es un monstruo que ha creado para aprovecharse de él–. Al final echaron al monstruo y a Frank del evento mundial, y la gente de Epic Games deshabilitó la cuenta de Frankenstein por hacer trampas utilizando a terceros seres para que le tomasen por profesional. Frankenstein aprendió que si quieres que te tomen por profesional esfuérzate y mejora, busca consejos para aprender a dominar, juega y poco a poco irás mejorando. Para finalizar os dejaré la charla que tuvo Frank con su mascota.

–Pues bueno, Sir Pro, ya nos han pillado. ¿Qué podemos hacer si nos han vetado hasta la IP del ordenador?

–Quizá ssi no la hubieras piffiado en el último momennto, taal vezz podríamos hacer aalgo –dijo el monstruo con una voz algo estropeada.

–Vale, pues me pondré a jugar al PUBG en vez del Fornite.

–O quizá puedes dejar los videojjuegos y en vez de deddicarte en un modoo de jjueeggo puedes mejorar jugando más variado yyyy crrreeeeaaarr pprrooffessores de viddeoojueeggos.

–Es buena idea, Sir Pro.-

Os aclaro un par de cosas:

xXx_PrometeoProGamer_xXx: para crear la ID Online de Prometeo me basé en los típicos nombres de usuarios de la MLG (xXx_porejemplo_xXx) y en los típicos nombres que se ponen los niños *ragers* (por ejemplo “JoselitoGamerPro”).

Campeando: Típica palabra usada por jugadores para decir que hay un jugador estático y escondido esperando a otros jugadores para eliminarlos.

Kills: Bajas en Inglés

*Las letras repetidas del monstruo es por la lentitud del habla.

Sortides i activitats '18

Port **Aventura** el 5 de juny

Xerrada sobre seguretat a les **xarxes socials**. 7a Marató de Jocs

7a Marató de **Jocs**

Guanyadors del concurs de **dibuixos** de "La setmana sense fum"

Xerrada de **exalumnes** sobre el tabaquisme

Visita dels alumnes de 4t a **Forminsa**

Sortida de 1r i 3r al **CaixaForum**: Disney i Música Antiga

Jugadors de l'extraescolar d'**es-**
cacs en un torneig a Balsareny.

4t d'ESO a **Dublín**

Ariadna Yuste 4t

Una experiència memorable

Dilluns passat, dia 14 de maig, vam haver de despertar-nos a les 5:00h del matí per agafar un avió cap a Dublín. L'avió sortia a les 10:00H, per això ens vam fer estar a les 8:00h a l'aeroport. En arribar ja hi havia força gent, tots amb les maletes i bastant nerviosos. Quan estàvem tots a l'aeroport, vam passar les maletes per les cintes per facturar-les i després vam entrar a l'avió. Vam haver de mostrar el DNI i tots els papers que havíem de portar perquè ens deixessin passar, com les autoritzacions dels pares o la tarja de la seguretat social. Va ser un rotllo haver d'embarcar les maletes i tot això perquè perdíem molt de temps. Un cop pujats a l'avió ens vam adonar que ningú anava al costat dels companys de l'institut, tots anàvem al mig i al costat d'irlandesos i vam poder practicar una mica d'anglès: *Where are you from? Where are you going? I love your country.* Un cop allà, un bus ens va recollir a l'aeroport de Dublín, el *Dublin Airport Central*, i ens va portar a l'hotel en el qual estaríem allotjats els següents cinc dies, el *Jacobs Inn*, al *down-town*. Un cop allà ens van donar les targetes de les habitacions i ens vam anar a dinar una mica de *fish and chips*. Després d'això vam començar el primer dia amb una visita guiada per Dublín, ens va ensenyar molts llocs i ens va començar a introduir al país amb la visita de llocs emblemàtics per la seva cultura i història, com els carrers del Temple Bar de Dublín, com el

Vídeo de graduació de 4t:

Eli Cano 4t

El segon dia vam anar a Malahide Castle i a Howth, un poble de pescadors on ens va ploure moltíssim i vam acabar tots xops. Totes els sopars eren al mateix bar-restaurant. El menjar no estava dolent, però com la gastronomia Mediterrània no hi ha res. El tercer dia vam visitar un dels highlight de Dublín: la Universitat *Trinity College*, amb la biblioteca de la pel·lícula de Harry Potter que conté el Llibre de Kells de l'any 800. I vam veure un parc enorme de gespa on podies estirar-te a prendre el sol perquè la temperatura era molt agradable. Vam ser a Dublín a la setmana que va fer més sol. El quart dia vam anar a la fàbrica de la *Guinness* on ens pensàvem que seria un rotllo, però vam veure coses molt divertides i no anàvem controlats pels professors tota l'estona. Després d'això ens van deixar temps lliure per comprar roba, sabates, souvenirs, etc. La veritat és que aquest dia el vam aprofitar molt bé. El cinquè i últim dia, el més trist per raons òbvies, va ser el dia que ens vam despertar més tard i el que vam començar a recollir les maletes i ordenar les habitacions perquè a les 11:00h havíem de deixar l'hotel. Un cop tots ja havíem recollit i teníem les maletes guardades ens vam anar a un carrer prop del cèntric carrer Grafton on totes les botigues estaven molt barates i podíem comprar de tot a un preu assequible. En tornar, l'avió va venir amb retard i vam haver d'esperar gairebé una hora a embarcar. El millor és que anàvem amb un altre institut i vam poder canviar-nos els seients per estar al costat dels nostres companys. A les dotze de la nit trepitjàvem la ciutat de Barcelona i vam anar a per les maletes. Fora ja ens estaven esperant els pares, va ser molt emocionant veure'ls a tots aplaudir i esperar-nos amb tantes ganes.

Tot plegat, va ser una experiència inoblidable.

Clinton Road. Adam Lyon y Joel Piqué 2n A

FIN

TOTS

i

TOTES

BON ESTIU!

Di algo